

Sygn. akt VI Gz 195/16

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu Wydział V Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie : SSO Beata Hass-Kloc (spr)

SSO Marta Zalewska

Protokolant: st. sekretarz sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2016r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S. G., (...) Spółki jawnej w S. ,

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę 1 180, 80 zł

na wskutek zażalenie powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu V Wydziału Gospodarczego z dnia 23 czerwca 2016 r , sygn.. akt V GNc 620/16 w zakresie właściwości miejscowej sądu

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu V Wydział Gospodarczy z dnia 23 czerwca 2016 r , sygn. akt V GNc 620/16 stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kielcach Wydziału V Gospodarczego.

W pisemnych motywach wydanego orzeczenia Sąd ten podał ,że dniu 20 czerwca 2016r. do Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu Wydziału V Gospodarczego powód wniósł przeciwko pozwanemu pozew o zapłatę kwoty 1 180, 80 zł domagając się zasądzenia odszkodowania z polisy OC sprawcy szkody, w związku ze zdarzeniem drogowym z udziałem poszkodowanego który na powoda powyższe uprawnienie przelał. Wskazał ,że powód uzasadniając właściwość Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu Wydziału V Gospodarczego do rozpoznania sprawy oparł się na miejscu wykonania zobowiązania (rachunek bankowy powoda w (...))

Następnie w rozważaniach prawnych stwierdził opierając się na treści art. 200 § 1 kpc, który przytoczył oraz zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (w brzmieniu obowiązującym od dnia 24 stycznia 2016r.), powództwo

o roszczenie wynikające z umów ubezpieczeń obowiązkowych lub obejmujące roszczenia z tytułu tych ubezpieczeń można wytoczyć bądź według przepisów o właściwości ogólnej, bądź przed sąd właściwy dla miejsca zamieszkania lub siedziby poszkodowanego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia, z zastrzeżeniem art. 34a.

Następnie podniósł, że na podstawie art. 34a wyżej wskazanej ustawy, powództwo o odszkodowanie z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych wytacza się wyłącznie przed sąd właściwy dla miejsca zamieszkania, albo siedziby poszkodowanego zdarzeniem powodującym szkodę, albo przed sąd właściwy dla miejsca zaistnienia tego zdarzenia. W braku wskazanych wyżej podstaw właściwości miejscowej powództwo można wytoczyć przed sąd właściwy według przepisów o właściwości ogólnej (ust. 1). Przelew wierzytelności nie wpływa na właściwość sądu (ust. 2).

W przedmiotowej sprawie przepis art. 34a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zdaniem Sądu Rejonowego, ma bezwzględne zastosowanie, albowiem sprawa wpłynęła do Sądu po dniu wejścia w życie przepisów zmieniających ustawę o ubezpieczeniach obowiązkowych i wprowadzających do niej między innymi cytowany powyżej artykuł 34a.

W jego ocenie wynikająca z cytowanego powyżej przepisu art. 34a ust. 1 zdanie 1 ustawy właściwość miejscowa sądu do rozpoznania sprawy o odszkodowanie z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ma wyłączny charakter, a więc obowiązkiem sądu jest jej badanie z urzędu, co oznacza, że sądowi nie wiąże w tym przypadku przepis art. 202 kpc, a tym samym przekazywanie sprawy do sądu właściwego jedynie na zarzut.

W świetle powyższych ustaleń i cytowanych przepisów, Sąd Rejonowy uznał, że sądem miejscowo właściwym do rozpoznania przedmiotowej sprawy nie jest Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu Wydział V Gospodarczy, a jedynie Sąd Rejonowy w Kielcach Wydział V Gospodarczy, mając również na uwadze gospodarczy jej charakter albowiem z dokumentów załączonych do akt sprawy wynika, że poszkodowanym w zdarzeniu jest osoba fizyczna zamieszkała w S..

Powyższe orzeczenie zaskarżył w całości powód.

Zarzucił mu naruszenie:

- art. 509 par 2 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że na powoda, mimo zawarcia umowy cesji wierzytelności nie przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi;
- art. 20 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez jego niezastosowanie i konsekwencji stwierdzenie braku właściwości Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu, pomimo iż jest sąd właściwy ze względu na siedzibę powoda (właściwość przemienna);
- art. 202 kpc poprzez jego niezastosowanie w konsekwencji dokonanie z urzędu zbadania właściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu, mimo iż usuwalną niewłaściwość sądu, sąd bierze pod uwagę tylko zarzut pozwanego, zgłoszony przed wdaniem się spór co do istoty sprawy.

Opierając na tych podstawach wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia; względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnych motywach opierając się na orzeczeniach Sądu Najwyższego 11 grudnia 2010 roku, V CSK 184/09 oraz 16 listopada 2012, III CZP 69/12 podał, że na podstawie art. 20 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych można powołać się na właściwość przemienną sądu i nie wyłącza tego okoliczność, że powód jest cesjonariuszem wierzytelności przysługującej uprzednio wobec ubezpieczyciela cedentowi nie uczestniczącemu w sporze.

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe zważył co następuje:
Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze treść sformułowanych w zażaleniu zarzutów należy na początku podnieść, że art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2013r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) – w brzmieniu obowiązującym od 24.01.2016r stanowi

uregulowanie szczególne (lex specialis) w zakresie właściwości miejscowej sądów dla powództw wynikających z umowy ubezpieczenia obowiązkowego.

Wg Sądu Okręgowego w sprawach z powództwa wynikającego z ubezpieczenia obowiązkowego o właściwości miejscowej decyduje miejsce zamieszkania (albo siedziby) pozwanego, poszkodowanego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia, nie zaś siedziba (miejsce zamieszkania) wierzyciela, co w chwili obecnej jednoznacznie wynika z w/w art. 34a w/w ustawy.

Zdaniem Sądu Okręgowego zawarcie umowy przelewu wierzytelności nie prowadzi do zmiany sytuacji prawnej cesjonariusza, co zasadnie podnosi powód, a przelew wierzytelności na rzecz powoda nie jest podstawą dochodzonego roszczenia.

Z chwilą cesji następuje tylko skutek w postaci nabycia przez następcę prawnego cedenta (poszkodowanego) przysługującej mu wierzytelności wobec jego dłużnika. Zmienia się zatem jedynie osoba wierzyciela, nie ulega zaś zmianie charakter jej roszczenia o zapłatę wobec dłużnika (postanowienie SN z dnia 16.11.2012r. sygn. akt III CZP 69/12). Oznacza to, że w dalszym ciągu mamy do czynienia z roszczeniem z tytułu czynu niedozwolonego (ciągłość przedmiotowa), lecz mimo cesji nie ulega wątpliwości, że powód nie staje się poszkodowanym w rozumieniu przepisów ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Powód może jednak korzystać z właściwości przemiennej uregulowanej w art. 20 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, co za stanowiskiem Sądu Najwyższego w powołanych przez powoda postanowieniach przyjmuje Sąd Okręgowy jednak tylko w granicach tej regulacji. Oznacza to tylko tyle, że powództwo przeciwko ubezpieczycielowi winno być dochodzone przed sądem właściwości ogólnej (wg siedziby pozwanego), lub – z powołaniem na właściwość przemiennej – wg miejsca zamieszkania poszkodowanego, którym był cedent. Powód nie ma podstaw powoływać się na właściwość wynikającą z jego siedziby (miejsca zamieszkania) czy miejsca wykonania zobowiązania.

Zgodnie z art. 187 § 1 pkt 1 kpc pozew powinien w miarę potrzeby zawierać przytoczenie okoliczności uzasadniających właściwość sądu. W przedmiotowej sprawie powód czyniąc zadość temu obowiązkowi, dla uzasadnienia właściwości przemiennej Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu, w sposób jednoznaczny powołał się na miejsce wykonania zobowiązania. W złożonym zażaleniu powód nadal powołuje się okoliczność zawartej pomiędzy nim, a poszkodowanym umowy cesji wierzytelności, wywodząc z niniejszego legitymację do dochodzenia roszczenia. Powołane w zażaleniu postanowienia Sądu Najwyższego nie stanowią o tym, że w przedmiotowym stanie faktycznym cesjonariusz może powoływać się na właściwość przemiennej determinowaną jego siedzibą czy miejscem wykonania zobowiązania, lecz co najwyżej siedzibą (miejscem zamieszkania) poszkodowanego (podobnie SO w Warszawie w postanowieniu z dnia 12.03.2014r sygn. akt XXIII Gz 1302/14, oraz w sprawie o sygn. akt XXIII Gz 25/14 i SO w Częstochowie w sprawie o sygn. akt V Gz 107/15). Należy podkreślić, że szczególny charakter powoływanego dla uzasadnienia właściwości sądu uregulowania art. 20 w/w ustawy wyłącza zastosowanie regulacji przewidzianych w art. 31 kpc do 34 kpc (podobnie SO w Lublinie w postanowieniu z dnia 13.09.2013r, sygn. akt IX GC 312/13).

Ponadto istotny w sprawie jest art. 34 a w/w ustawy. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, co umknęło skarżącemu określona tam właściwość ma charakter wyłączny, a więc zgodnie z art. 46 par 2 kpc, strony nie mogą w umowie zmieniać właściwości wyłącznej, a co za tym idzie nie doszło do obrazy art. 202 kpc w tych okolicznościach.

Z tych też względów również zarzuty dotyczące naruszenia przepisu art. 20 w/w ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych i art. 509 kc nie są zasadne.

Zważywszy na powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc orzekł jak w sentencji.